

De Wildenborcher

November 2006

Van de redactie

Beste Buurtgenoten (boeren, burgers en buitenlui),

In uw handen heeft u de derde en laatste Wildenborcher van dit jaar. Hopelijk biedt het blad u ook nu weer veel (lees)plezier. We hebben allereerst een prettige mededeling: de redactie heeft versterking gekregen in de persoon van Joke Wiltink. Zij zal zich met name richten op de rubriek 'Een greep uit het leven van een Wildenborcher'. De bedoeling is dat wie hiervoor wordt gevraagd zèlf een verhaal schrijft over zijn of haar leven (of een periode daaruit), maar lukt dat niet dan zorgt Joke daarvoor. We zijn heel blij met deze versterking, want willen we dit blad een beetje op niveau brengen dan is daar echt ieders hulp voor nodig! Joke's telefoonnummer is 0575 556748.

Het blad komt tot nu toe namelijk nog niet helemaal van de grond zoals we dat zelf graag zouden zien. We willen eigenlijk dat De Wildenborcher een podium wordt voor alle verenigingen die hier actief zijn (en dat zijn er toch echt meer dan velen denken). Eigenlijk zou De Wildenborcher een gezamenlijk clubblad moeten zijn van al de organisaties die hier iets organiseren. Die verenigingen zouden zelf moeten zorgen voor de krenten, waarbij wij als redactie de pap bereiden waar die krenten doorheen worden gemixt. Het hoeft allemaal niet zo uitgebreid, maar verenigingen: laat zien dat jullie er zijn!

In de hoop dat meer mensen meedenken met ons en ook een bijdrage leveren voor dit blad, zijn we met iets nieuws begonnen: u mag ook een gedicht, een spreuk of een tekst aanleveren die door een ander is geschreven maar die u om de een of andere reden erg aanspreekt. Zet er dan wel even bij van wie de inzending is. Deze bijdragen zouden moeten zorgen voor het zout in de pap. Deze keer beginnen we daar al mee: Gea van Dommelen (ja, als redactielid zit je nu eenmaal dicht bij het vuur waarop de pap wordt gekookt) leverde een gedicht aan van Meia Kaas-Albarda. We zijn benieuwd hoe u hier op gaat reageren.

Vanuit dezelfde gedachte willen we volgend jaar beginnen met een soort 'Wist u dat...'-rubriek, met kleine feitjes en verhaaltjes uit onze buurtschap, of een foto van een opmerkelijke gebeurtenis. Een paar regels is voldoende en kunnen door iedereen worden aangeleverd. Ook deze rubriek kan echter alleen van de grond komen als U (ja, U die dit leest) daaraan ook een beetje bijdraagt. Tenslotte kunnen wij als redactie niet alles weten en niet alles zelf doen!

Goed, we laten het hierbij. Deze keer geen opsomming van wat we allemaal voor u hebben bereid, want dat ziet u vanzelf wel. Hopelijk zien we u op de winterwandeling in december, of op de nieuwjaarsvisite in januari. In elk geval wensen we u fijne dagen.

Kopij voor het volgende nummer dient uiterlijk 15 januari in bezit te zijn van de redactie. Het volgende nummer verschijnt dan in februari 2006. Of het allemaal lukt weten we natuurlijk niet, maar we zouden met De Wildenborcher vier keer per jaar willen verschijnen. Vandaar dat die datum 15 januari vrij hard is (het is maar even dat u het weet, dames en heren). We houden er niet zo van buurtgenoten voortdurend achter de broek te moeten zitten; wat dan binnen is gaat mee, wat er niet is niet. Kopij kan worden ingeleverd bij Gea van Dommelen, vanaf heden het centrale aanspreekpunt voor De Wildenborcher, tel. 0575 556880.

Berichten en foto's kunnen per e-mail worden gestuurd naar:

dewildenborcher@12move.nl.

Oranjefeesten in de Wildenborch

Het kon allemaal niet mooier het afgelopen Oranjefeest.

Veel bezoekers op beide dagen met een uitstekend humeur, weer meer kinderen bij de barbecue en op het volksfeest. Ook veel nieuwe bewoners uit de Wildenborch, wat erg fijn is want waar leer je elkaar beter kennen dan tijdens zo'n gebeuren. Om met een modewoord te spreken: dat bevordert de integratie.

Het weer kon niet beter en dat zijn dan van die dagen waar geen einde aan lijkt te kunnen komen. Het begon al vrijdagavond met de bijzonder goed bezochte BBQ, veel kinderen, gezellige drukte bij het darten en de sjoelbak, een hoop gein rond die grote koekenpan. Voortreffelijk voedsel, volop speklappen en zo en nogmaals heel veel goed gemuste mensen. Jammer op zo'n avond dat er toch altijd een heel stel mensen in touw moeten zijn om het de anderen naar de zin te maken, veel gezwoeg achter de bar en in de keuken van de Kapel. Maar ook dat is Wildenborchs: indien nodig pakt iedereen aan. Je kan wel iedereen zelf laten tappen maar dan wordt het gegarandeerd een rommeltje. Alles was prima verzorgd.

De aanzet tot alle gezelligheid was al gegeven tijdens het gezamenlijk kijken naar de verrichtingen van het Nederlands elftal op een groot scherm in de kapel.

Tijdens de barbecue werd er gestreden om het open kampioenschap sjoelen en darten van de Wildenborch. Bij het sjoelen voor volwassenen werd Johan Pardijs kampioen, 2 werd Jurre Klein Brinke, 3 Annelien van Hoodonk. Bij de jeugd werd Bruce Langwerden kampioen, 2 werd Camee van Bemmelen en 3 Daisy Wisman. Bij het darten werd Frieda te Lindert kampioen, 2 werd Herman Klein Brinke, 3 Myrthe Bouma. Bij de jeugd ging de titel naar Jelle Brinkerhof, 2 werd Joyce Otten en 3 werd Camee van Bemmelen. De wedstrijdleiders bij het darten en sjoelen hadden het zo druk dat ze amper tijd hadden om wat te gaan eten en drinken maar daar wordt altijd erg goed voor gezorgd door de andere Wildenborchers. Ook aan deze prachtafavond kwam helaas weer een einde, rommel opruimen, nog ééntje dan en vlug naar huis want morgen weer een drukke dag.

Dat was ook zo. Weer prachtig weer en dat maakt het altijd extra feestelijk. Koningin Gea werd door Marinus van huis gehaald en Erik mocht gelijk ook mee. Toen achter Sursum Corda aan in optocht, met ballonnen, op naar het kasteel. Altijd mooi zo'n plechtig begin. Nadat het feest dan officieel voor geopend was verklaard werden de ballonnen gelanceerd. En onder de vrolijke tonen van Sursum Corda kon het feest toen beginnen. Bakker en zijn mannen stonden klaar in de tent met voldoende fris in de koeling en gezien de temperatuur was dat goed bekeken van ze.

De stoelendans zette gelijk de toon. Je moet om dat te kunnen winnen altijd een beetje slim en/of rap wezen of Sursum Corda omkopen natuurlijk. Gezien de uitslag denken wij gelukkig aan het eerste nl. 1 André Abbink, 2 Bert Langwerden, 3 Evert Otten en 4 Wim van Arragon.

Het vogelschieten werd door Gea charmant met een daverend en goed gericht schot geopend. Tot ieders opluchting bleef de vogel rustig zitten na dit Koninginneschot zodat het gewone volk ook nog een kans kreeg. Dat was ook zo na de schoten van Jeanine

v.d. Plassche en Anneke Staring. Dank daarvoor. Uiteindelijk schoot Ben Godtschalk de romp naar beneden. Altijd weer bijzonder knap van Herman om de vogel zo te maken dat de romp op het hoogtepunt van het feest naar beneden komt Vakwerk.

In een naburig dorp schijnt het dit jaar voorgekomen te zijn dat de vogel gewoon niet naar beneden te schieten was. In de winkels van Boesveld hoorden wij fluisteren dat zoiets expres kan gebeuren omdat je anders een rondje moet geven. Kijk zoiets kunnen wij ons in de Wildenborch nou niet voorstellen... Wel wrang voor de echte Wildenborchers dat nu al voor het tweede jaar op rij iemand "uut 't westen" de vogel naar beneden haalt. Het is de redactie bekend dat er Wildenborchers zijn die al 40 jaar proberen koning te worden, dus Wildenborchers kom op. Ga voor ons part weer stropen om het schieten weer een beetje onder de knie te krijgen!

Ook de burgemeester Henk Aalderink kwam een kijkje nemen en Reint vertelde hem alles over de Wildenborch en de Wildenborchers. De burgemeester mag blij zijn met zo'n buurtschap in zijn gemeente. Ondertussen waren ook de andere attracties in volle gang. Veel belangstelling voor alle onderdelen en er werd zelfs een groepje toeristen, die stonden te kijken, bij het feestgedruis betrokken. Zo hoort dat. De wedstrijdmanagers, controleurs en begeleiders werden ook nu weer rijkelijk voorzien van nattigheid. Je zal maar een paar uur onder een parasolletje in de brandende zon moeten zitten. Wij als redactie zouden zoiets ook wel eens willen want er wordt bar goed voor je gezorgd om de uitdroging tegen te gaan. Er werd ook weer heel wat bijgepraat aan de tafels in de tent en aan de sta-tafels, zogezegd werd er weer flink gesocialiseerd. Toen de vogel geschoten was werd er nog wat gedronken, dat hoort nu eenmaal zo. De Koning voelde zich weer een beetje terug in zijn oude beroep: hij heeft bijna zijn hele leven op zee gezeten en daar had je een oud gezegde dat nog uit de tijd van de VOC schijnt te stammen: "Dertig dagen slinger je

op die boot voor de reder, mag je dan één avond voor jezelf slingeren??". Juist. Het schijnt dat zijn vrouw geeneens moeilijk heeft gedaan. Ondanks alle vrolijkheid ook een gevoel van weemoed omdat Reint Mennink aankondigde voorzitter af te willen zijn. Wij betreuren dat zeer, het was altijd zo vertrouwd. Maar we hebben ook erg veel begrip voor Rein. Een mens moet kunnen en durven afbouwen nietwaar en..... er is talent genoeg in de Wildenborch. Met een ieders steun zal het best wel lukken onder een nieuwe voorzitter.

De uitslag van de stoelendans staat hierboven al vermeld. De overige uitslagen waren: Vogelschieten: 1 en schutterskoning Ben Godtschalk, 2 Hugo van Ditshuizen kop, 3 Herman van Ditshuizen r. vleugel, 4 Jan Kornegoor l. vleugel, 5 Mannes Bomhof staart.

Sjoelen: 1 Dick Lindeschot, 2 Wynand Bijenhof, 3 Alie Klein Brinke, 4 Annelien van Hoidonk.

Dogcarrijden: 1 Karin

Tiemessen, 2 Lianneke Bosman, 3 Nienke Abbink, 4 Gerda Wezinkhof.

Kegelen: 1 Hans Reintjes, 2 Riek Vliem, 3 Evert Otten, 4 Henry Zweverink.

Schijfschieten: 1 Evert Otten, 2 Ben Wisman, 3 Wim Vreeman, 4 Frits Pladdet.

Klepelschieten: 1 Harry Dinkelman, 2 Theo Gremmer, 3 Bas v.d. Schoot, 4 Evert Otten.

Zo was er weer een einde gekomen aan een voortreffelijk georganiseerd Wildenborchs Oranjefeest waar we allemaal weer met heel veel plezier aan terugdenken.

En Reint: Vanaf deze plaats ontzettend bedankt voor alles wat je voor ons allemaal tijdens je voorzitterschap gedaan hebt. Mede dankzij jouw inspanningen en toedoen is de Wildenborch zo'n hechte gemeenschap gebleven. Volgend jaar hopen we op het Wildenborchs feest in goede gezondheid een biertje met je te kunnen drinken. Maar dan lekker relaxed en zonder de zorgen die je toch altijd als voorzitter tijdens zo'n feest met je meedraagt.

Groeten Ben Godtschalk

Foto's van Erik Beukema

Het Nederlands Kampioenschap Elektrische Rolstoel Hockey 24 juni 2006

Weet u nog dat u mij gesponsord hebt op het Wildenborchse Oranjefeest?

Op mijn rolstoel had ik een bakje met geld, en daar lag een brief bij, waarin gevraagd werd om een bijdrage voor de bus die ons zou vervoeren naar Leiderdorp. Daar werd het Nederlands Kampioenschap Rolstoelhockey gehouden.

We wilden namelijk graag met alle spelers in de bus tegelijk vervoerd worden. Dat kan. Er bestaan aangepaste bussen, waarin wel een stuk of tien twaalf personen passen die in een rolstoel zitten.

Deze bussen zijn niet goedkoop en we moesten zelf voor het geld zorgen.

Dus hebben we allemaal ons best gedaan om geld op te halen.

Het was een goed idee om het bakje en die brief mee te nemen naar het Wildenborchse feest, want ik heb 225 Euro opgehaald.

Dus wil ik u allemaal heel hartelijk bedanken, want met uw geld erbij, konden we met de grote touringcar allemaal tegelijk reizen. Het was beregezellig in de bus. Je voelt je op die manier helemaal een team!

We hebben een erg leuke dag gehad, alleen was de uitslag niet zo geweldig voor ons, want we werden vierde. We verloren de wedstrijd om de derde plaats.

Erg jammer. We hadden gehoopt om nu eerste te worden, omdat we vorig jaar tweede waren geworden.

We hadden ook veel geoefend. Maar de tegenstanders blijkbaar ook.

We spelen vier tegen vier. Sommigen met een handstick, anderen hebben een T-stick onder de voetenplank bevestigd. Ik heb een T-stick. Ik rijd dan in de richting van de bal en schuif de bal door naar een medespeler.

Soms ben ik degene die blokken moet. Dan zet ik de aanvallers van de tegenpartij klem. De aanvallers zijn altijd degene met de handsticks. Ik moet dus zorgen dat ze echt klem staan, anders gaan ze ervan door. Je hebt inzicht nodig om het te spelen. Soms heeft een tegenpartij iemand in het veld, die nog een geweldige armfunctie heeft, die kan dan zo hard slaan, dat de bal vanaf het middenveld bijna in rechtstreeks in het doel komt. Onze spelers hebben allemaal een spierziekte en dus niet zoveel armkracht meer. We moeten dus sneaky spelen.

Dat lukt vaak goed, onze regio wedstrijden hebben we ook allemaal gewonnen.

Nu dus op het NK E Hockey even niet, maar we gaan gewoon voor volgend jaar. De ploeg die nu gewonnen heeft, is gepromoveerd, dus daar hebben we geen last meer van....

De groeten

Bart Gremmer

Wildenborchseweg 30

In de sprookjeshut...

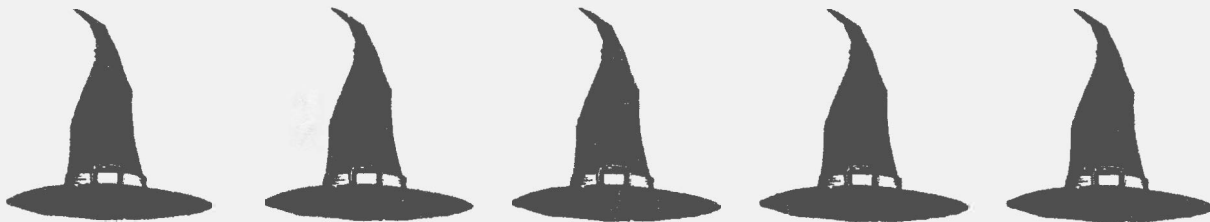
Toen wij in 1990 op 't Holtslag kwamen wonen, stond aan de oprit een knotwilg die eruit zag of hij elk moment kon omvallen. Hanna Bolt, die de boerderij aan ons verkocht, zei dat die knotwilg er nooit anders had uitgezien. Wij bedachten dat het leuk zou zijn als de boom voor nageslacht zou zorgen. Wij haalden er de wilgentenen vanaf en stekten deze langs de afvoersloot. Na een paar jaar waren die stekken ook in knotwilgen veranderd en de oude knotwilg zag er nog steeds uit of hij elk moment kon omvallen.

Aan de andere kant van de oprit was nog ruimte. Daar hebben wij toen nieuwe stekken in een ruime cirkel geplant met het idee er een hut van te maken. Ook deze wilgen werden sindsdien een paar keer geknot. Om de hut af te maken hebben wij van wilgentenen een rondlopende wand gevlochten met op één plaats een opening. Boven op de knotten lieten we een paar lange tenen staan die we naar elkaar hebben toegebogen en in elkaar gevlochten. Dat geheel is nu onze loofhut, met het speciale doel elkaar daar sprookjes te vertellen. De loofhut is onze sprookjes- en verhalenhut geworden. In deze hut staat een rondlopende vaste bank, waarop zeker vijftien kinderen kunnen zitten. Op de zesde verjaardag van onze dochter Roseanne, 24 april 2005, is de sprookjeshut in gebruik genomen. Inmiddels zijn bijna alle sprookjes die in de afgelopen jaren op 't Holtslag zijn ontstaan in de sprookjeshut naverteld.

Aan de overkant van de oprit staat nog steeds diezelfde oude knotwilg, die eruit ziet of hij elk moment kan omvallen. Maar ik heb zo'n idee dat, als hij om de zoveel jaar wordt geknot, hij ons allemaal overleeft. Ik hoop datzelfde voor de sprookjes die in onze hut worden verteld en die ik nu heb opgeschreven.

Jacobus Trijsburg, juni 2005.

=====

De heks van de Wildenborch (2)

De voerlui uit Vorden hadden een gloeiende hekel aan de heks van de Wildenborch. Telkens als ze met hun koopwaar in alle vroegte naar de markt in Lochem gingen, vloog de heks uit de Toren op haar bezemsteel. Ze verstopte zich achter een zware beukenboom langs het pad en maakte de paarden aan het schrikken met haar gekrijs. Soms stak ze een spaak in het wiel van een van de karren, zodat ze die moesten achterlaten en de vracht overladen op een van de andere karren. Maar niemand wist hoe ze de heks de baas konden worden. Op een keer stonden ze erover te praten op de markt. Ze waren weer eens als laatsten aangekomen en hadden bijna niets verkocht. Maar Gait-Jan Boesewinkel was als altijd de eerste geweest en kon al bijna op huis aan. Zijn kar was leeg en zijn beurs knettervol.

'Manslui', zei een voerman die het hoogste woord had. 'Het moet nu maar eens afgelopen zijn met dat geplaag van die heks van de Wildenborch. We moeten een beloning uitloven. Allemaal een duit in het zakje voor wie die heks mores leert!' 'Wis en waarachtig, dat moeten we doen', zeiden de voerlui. En ze maakten zoveel kabaal dat Gait-Jan het wel moest horen wat ze met elkaar bedacht hadden. Gait-Jan Boesewinkel trok altijd alleen langs de Wildenborch, zonder zich aan die heks te storen en ook zonder dat die heks hem lastig viel.

Hij draaide zich om, liep naar de andere voerlui en zei dat hij de heks voor eeuwig en altijd zou weggagen. Maar een zakje met duiten was hem niet genoeg. Een volle beurs met gouden ridders, dat moest de beloning zijn voor de man die de heks voorgoed zou weggagen. Toen werd het stil, heel stil, je kon zien dat de voerlui erover moesten nadenken.

De man die het hoogste woord had gevoerd sprak als eerste en heel plechtig: 'Gait-Jan Boesewinkel, als jij de heks voorgoed kunt weggagen en dat ook klip en klaar kan bewijzen, dan krijg jij jouw gouden ridders, een volle beurs als het aan mij ligt. Maar dat beloof ik niet alleen, dat moeten we allemaal samen doen', zo sprak hij tegen de andere voerlui. De mannen lieten hun ogen dwalen over hun karren, nog halfvol koopwaar. Ze wisten donders goed dat hun beurzen nog lang niet vol waren en dat de heks van de Wildenborch hun grote plaaggeest was. Zuchtend en steunend stemden ze toe, ze konden niet anders. Gait-Jan stapte op elke voerman af en liet ze op handslag beloven dat hij een beurs met gouden ridders kreeg, als de heks voorgoed verdwenen was.

Daarna klauterde hij boven op zijn kar, liet zijn zweep knallen en vertrok met paard en wagen richting Wildenborch. Wat denk je, zou de heks overdag uit de Toren naar beneden zweven op haar bezemsteel? Nee, natuurlijk niet. Gait-Jan bracht kar en paard naar huis en kwam 's avonds in het tweeduuster terug naar de Toren. Hij zette zijn handen aan de mond als een toeter en schreeuwde: 'heks, heks, lelijke heks, kom eens uit je Torentje'. Plotseling voelde hij een ijsskoude hand in zijn nek. De heks stond pal achter hem.

Gait-Jan lachte vriendelijk, pakte haar hand en drukte er een kus op. De heks schaterde met een schelle stem om zo veel koelbloedigheid en zei: 'Gait-Jan Boesewinkel, wat kom jij hier doen?'

Gait-Jan keek een beetje verlegen naar de grond en zei toen: 'Is het waar dat jij kunt toveren? En wat dan wel?' De heks keek hem stomverbaasd aan. 'Natuurlijk kan ik toveren. Ik kan jou in een pad veranderen, bijvoorbeeld.'

'Nou, dat liever niet', zei Gait-Jan. 'Maar kun jij zo groot worden als die sparrenboom daar?' Hij had het nog niet gezegd of zij torende zo hoog boven hem uit dat ze met haar hoofd in de wolken was. Hij zette zijn handen als een toeter aan zijn mond en riep: 'en kun jij jezelf zo klein maken dat je in mijn beurs past?' Terwijl hij zijn beurs opende. Het volgende moment sprong de heks, zo klein als een mestkever, in zijn beurs. Hier had Gait-Jan op gewacht en meteen knipte hij de beurs dicht. De sluiting had de vorm van een kruis, zoals vroeger bij elke knipbeurs. Dit had een enorme uitwerking op de heks. Ze jammerde en krijste, snikte en smeekte of hij haar alsjeblieft wilde verlossen. Alles kon hij van haar krijgen: een huis als een kasteel, een paard dat kon lopen als de gesmeerde bliksem, als het moest de beurs gevuld met gouden ridders. 'Ik hoef jouw cadeautjes niet', zei Gait-Jan. 'Ik wil maar één ding en dat is dat je onze voerlui uit Vorden met rust laat!' Daar moest de heks even heel goed over nadenken. Het bleef een hele tijd stil. Veel te lang, naar de zin van Gait-Jan. Hij kreeg er genoeg van, legde de beurs op een steen en zei dat hij er wel eens flink met zijn gao-stok op los zou timmeren, als de heks niet snel met een goed voorstel over de brug zou komen.

'Oké, ik heb een voorstel. Laat mij in die beukenboom bij de kapel kruipen, dan zal ik mij nooit hoeven te vervelen en heb ik altijd een leuk uitzicht op het pad. In de zomernachten zie ik de vuurvliegjes dansen en de vleermuizen fladderen. In de herfst jaagt de wind de dorre bladeren uit de bomen en komen de paddenstoelen in een heksenkring uit de grond. 's Winters hoor ik het blazen van de midwinterhoorn en komen de kinderen schaatsen op de vijvers rond de Wildenborch. In de lente hoor ik het roepen van de bosuil en komen de zwaluwen jagen op de muggen boven de zompige sloten.'

Zo gezegd, zo gedaan. Gait-Jan opende zijn beurs en de heks verdween in de beuk bij de kapel. Hij kreeg van de voerlui uit Vorden zijn beloning. Zij vulden zijn beurs met gouden ridders.

Je zult het verhaal misschien niet geloven, maar wandel maar eens langs het eeuwenoude pad van de Wildenborch naar de kapel, dan zie je links in een zware beuk het oerlelijke gezicht van de heks. Denk er wel om dat je haar niet kwaad maakt of uitscheldt. Je weet maar nooit of ze haar belofte houdt, of je toch achterna komt om haar ijsskoude hand in jouw nek te leggen.

Jacobus Trijsburg.

Een greep uit het leven van
een Wildenborcher:

REINT MENNINK

Hij was best enigszins geëmotioneerd, Reint Mennink, toen hij zaterdag 17 juni voor de laatste keer als voorzitter van de Oranjecommissie het jaarlijkse Wildenborchse feest opende. Dat zijn stem een of twee keer haperde verbaasde hem zelf nog het meest. 'Ik vind het helemaal niet moeilijk om te stoppen, dus ik had dit niet verwacht. Maar nadat ik een paar keer had geslikt ging het ook wel weer goed.' Meer dan veertig jaar maakte Mennink, nu 60, deel uit van de Wildenborchse Oranjecommissie, de laatste 22 jaar als voorzitter. In juni vond hij het welletjes. 'We kennen binnen de commissie geen rooster van optreden, dus moest ik zelf aangeven wanneer ik wilde stoppen. Ik wilde dat doen zolang het nog goed ging. Wilde niet wachten tot een ander me zou vragen of het niet

eens tijd zou worden. Bovendien wilde ik nu eens een ander de kans geven. En als mijn opvolger vindt dat iets anders moet, dan moet hij of zij dat maar doen. Bovendien: ik wil ook wel eens een keer gewoon aan het feest kunnen deelnemen, zonder de ballast van organisator. Want ook al dronk ik wel een pilsje, ik ben me toch altijd van mijn verantwoordelijkheden bewust geweest. Dat is iets wat je ook nooit op anderen kunt afschuiven.'

Zijn laatste buurtfeest als voorzitter heeft hij niet anders beleefd dan voorgaande jaren, zegt hij. 'Ik kijk altijd of iedereen het wel naar de zin heeft, ook als we thuis visite hebben. Dat zit nu eenmaal in me. Ik probeer

ook altijd met iedereen rekening te houden. De oude Staring bijvoorbeeld (Mennink bedoelt de in augustus vorig jaar overleden Damiaan Staring van De Wildenborch) hield niet van kermisachtige toestanden en was helemaal niet blij toen we een keer een Kop van Jut hadden laten komen. Die hebben we dus ook nooit weer gehad. Zo leer je elke keer weer van de vorige keer.'

Nare dingen heeft hij in al die jaren nooit meegemaakt als het gaat om het Wildenborchs feest. 'Natuurlijk was er wel eens wat, maar ik wilde, als iets niet lekker zat, dat altijd meteen opgelost hebben en niet laten doorzeuren tot later. Daarom ook is de sfeer binnen de commissie altijd goed geweest.'

(Ruim) veertig jaar geleden, toen hij toetrad, was het bij de Oranjecommissie nog gebruikelijk dat wie vertrok zelf zorgde voor een opvolger. Mennink kwam zo in de commissie op voordracht van wijlen Toon Leunk. Destijds had die commissie ook nog geen bestuur. Dat bestuur kwam er later wel en ook daarin vervulde Mennink een functie: hij is meer dan twintig jaar voorzitter geweest. Hij kwam in de plaats van Dick Pardijs, het eerste niet-hoofd van de Julianaschool, want tot die tijd was het hoofd van de school ook automatisch lid van het bestuur van de Oranjecommissie. Dat was logisch, want destijds was het buurtfeest ook nog een schoolfeest. 'De kinderen gingen dan vanaf de Julianaschool in feestelijke optocht naar het feestterrein, waar hun versierde karretjes werden beoordeeld door een jury waarvan ook wijlen mevrouw Staring steevast deel uitmaakte. Toen de school dicht ging kwam daarvoor een ballonnenoptocht in de plaats, met muziek. Omdat je toch een feestelijk begin wilt.'

Door de jaren heen heeft de Oranjecommissie wel eens wat wijzigingen in het programma aangebracht, om uiteindelijk toch steeds weer terug te komen op -

vooral - de zaterdagmiddag. 'Dan is het toch allemaal wat relaxter. Komt ook doordat we hier nu bijna geen boeren meer hebben. We wilden altijd op tijd klaar zijn met het vogelschieten, omdat de boeren toch op tijd naar huis moesten om te melken. Ook daardoor is het tegenwoordig minder hectisch. Maar de combinatie van vogelschieten en spelletjes is er altijd geweest.'

Wisselend is wel de combinatie met enerzijds de barbecue en anderzijds het toneel van TAO. 'De huidige combinatie van het feest met de ene keer de barbecue en het andere jaar de toneelvereniging bevalt goed; TAO kan nu ook zelf een eigen weg kiezen.'

Wat echter altijd is gebleven is het bindende karakter van het buurtfeest.

'Daarom heb ik ook wel eens nieuwkomers persoonlijk voor het buurtfeest uitgenodigd of gevraagd voor het bestuur. Nieuwkomers horen er net zo goed bij.' Plaatselijk is Mennink minstens zo bekend als landbouwvoorman dan als voorzitter van de Oranjecommissie. 'Ik kon in de Vordense politiek bij iedereen binnenkomen, bij wie of wat maakte me niks uit. Het ging mij tenslotte om de belangen van de landbouw.' Voor zijn verdiensten voor organisaties als Jong Gelre, de Geldersche Maatschappij van Landbouw, de Land- en Tuinbouworganisatie LTO-Noord, Coberco etcetera, etcetera, is Mennink een jaar of tien geleden al eens koninklijk onderscheiden. 'Ik ben altijd opgekomen voor de boeren. Ik had dan ook liever ruzie met ambtenaren dan met mijn achterban.' Hij is al die functies wel een beetje aan het afbouwen, maar nu is hij nog steeds betrokken bij de kavelruilcommissie, de Streekcommissie en de Castle Fair. 'Ik heb het allemaal met plezier gedaan, maar draag die functies, als de tijd rijp is, ook met plezier over aan een ander.' 'Binnenkort' - wanneer precies weet ook Mennink nog niet - houdt de Oranjecommissie een navergadering en wordt het laatste Oranjefeest geëvalueerd. Mennink neemt die avond officieel afscheid van het bestuur en dan wordt ook bekend wie hem in die functie zal opvolgen. Zelf zal de vertrekkende voorman zich daar niet mee bemoeien. 'Ik wil daar geen enkele claim opleggen.'

Jenny Polman

(NB: dit artikel is een bewerkte en uitgebreide versie van een verhaal dat 19 juni jl. in De Stentor heeft gestaan)

DE STUWDIJK eo

Afgelopen zaterdag 16 september was het weer zover. Onze jaarlijkse feestmiddag/avond van de StuwdiJK eo. (dit jaar voor de tweede keer)

Het was prachtig weer, een stralende zon, een heerlijke temperatuur, rivella blauwe lucht en een goed humeur!

Dit keer kwam iedereen naar "de Zonnehoeck" waar we eerst koffie met een snee krentenbrood kregen.

Daarna gingen we de wei van Erik en Gea in en begon de boerengolf, dit keer tussen de koeien en vlatsen door. De ballen vlogen laag over deze dames heen, maar ze raakten er niet echt van onder de indruk.

En omdat Alie van Arragon het blijkbaar toch een beetje te tam vond dacht ze de paashaas maar eens een slag in de nek te geven

*" Dus op 16 september dit jaar
Is het met de paashaas gedaan
Alie sloeg met de klomp tegen een roetpol aan
Daar was net een haas z'n slaapje aan het doen
Die zag door de slag alles even zwart en groen
En heeft daarna het hazenpad genomen
Om nimmer weer terug te komen
Wie toch dit jaar de paashaas wil bestellen
Moet maar naar Alie van Arragon bellen "*

Het leuke dit jaar was dat het golven in de middag was en zodoende konden alle kinderen ook mee doen, wat natuurlijk heel erg gezellig was. Ze liepen zelf of werden in de wandelwagen meegenomen of waren ergens bij de boerderij aan het spelen (de school zou haast weer open kunnen.....)

Na nog wat nagekletst en gedronken te hebben ging iedereen weer huiswaarts. De plicht

riep (koeien melken, het hooi was droog, of de bank had even gezelschap nodig, en de kleinsten werden naar bed gebracht
Wat ons later op de avond ter ore kwam was het verschil tussen de moeders en de oppassende oma's: de moeders wassen de vuile kinders, de oma's zeggen dat de lakens de kinderen wel schoonmaken!
Tegen halfnegen was iedereen weer present, en hebben we heerlijk nog buiten kunnen zitten en kunnen genieten van de avondtemperatuur en een lekkere en voedzame barbecue. Anita en Dick hadden zelf heerlijke salade en pasta gemaakt.
Tot in de kleine uurtjes bleef iedereen zitten. Het was bere- gezellig om dit weer

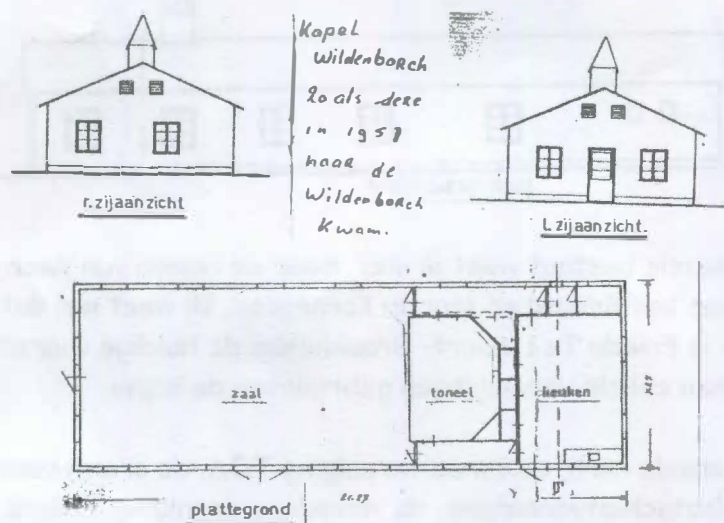
met de hele buurt te doen. Fam. Lindenschot en fam. Langwerden, bedankt voor de inzet, organisatie en gastvrijheid.

Volgend jaar zij de van Arragons en Sligmannen aan de beurt.

Namens de buurt

Janny Sligman en foto's van Marja Langwerden

Een korte terugblik op de geschiedenis van de Kapel op de Wildenborch.

Als schooljongen van de Wildenborchse school gingen we altijd naar de zondagsschool, nog in het oude gebouwtje waar de planken nog schuin over elkaar // gespijkerd zaten en waar het vreselijk tochtte. We zaten daar dan om een grote kachel.

Toen in 1952 de gemeente Huissen een houten nood kerkje aanbood, werd deze geschonken aan de Wildenborchse gemeenschap. De gemeente Huissen had deze kerk geschonken gekregen van de Zwitserse bevolking, na het bombardement van hun kerk in de oorlog.

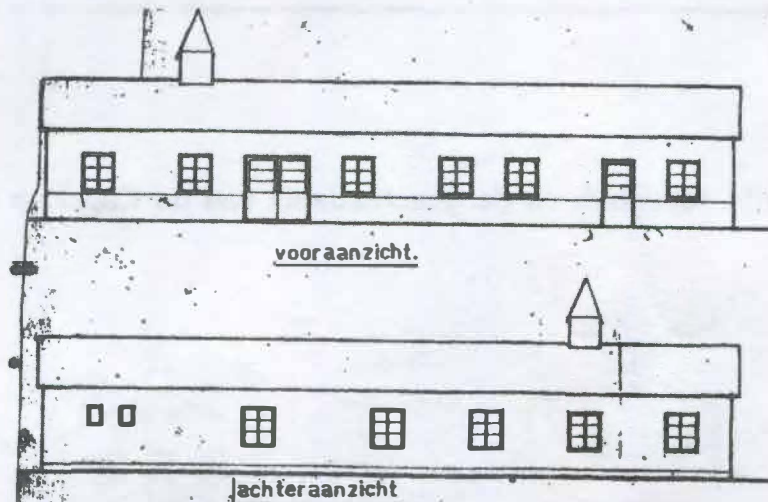
Toen de originele kerk in Huissen weer opgebouwd was is deze kapel naar de Wildenborch gehaald. Het ophalen van de kapel verliep niet geheel vlekkeloos, want ze kwamen in Velp nog onder een viaduct vast te zitten. Nadat een gedeelte afgeladen werd en later weer opgeladen, werd de toch weer hervat. In de zomer van 1951 en werd hier met hulp van de gehele Wildenborchse gemeenschap weer opgebouwd. Dit gebeurde onder aanvoering van de metselaar Bargeman en timmerman Lindenschot.

Na het gereed komen van de Kapel maakten behalve kerkdiensten (N.-H kerk) vele verenigingen gebruik van de Kapel. Ook de zondagsschool, jeugdvereniging, zowel jongens als de meisjes vereniging, de toneel vereniging, schietvereniging, vrouwenvereniging,

werktuigenvereniging, ijsvereniging, oranjevereniging. Zo heeft de Kapel al vele veranderingen ondergaan.

In de jaren 60 kwam de schietbaan onder de grote zaal, later werd de gracht achter de Kapel gedempt. Onder leiding van Jaap van Amstel werden grote dumpers uit Borculo gehaald, waar we twee dagen aan het karens zijn geweest met Wildenborchers die een trekker hadden. En met behulp van de gebroeders Huls uit werd er met hun kraan zand van de Prinsenhoeve van de fam. Berenpas naar de kapel vervoerd.

In 1976 werd de kapel grondig verbouwd en is ze nog steeds in dezelfde staat.

Hoe lang de kapelcommissie bestaat weet ik niet, maar de namen van twee voorzitters weet ik nog wel. Dat zijn Jaap van Amstel en Martin Kornegoor. Ik weet wel dat zij het heel lang hebben gedaan. Thans is Frieda Te Lindert- Braakhekke de huidige voorzitter. En voor zover ik het weet, maken enkele verenigingen gebruik van de kapel.

De Nederlandse Hervormde kerk, de toneelvereniging TOA, de oranjecommissie, de schietvereniging, de klootschietvereniging, de volksdansvereniging. Enkele clubs of groepen huren de kapel.

Voor zover ik weet hebben we een goede en actieve kapelcommissie, zij zorgen goed voor de kapel en de Wildenborchse gebruikers er van. Ze organiseren het beheer, het onderhoud, het schoonmaken, ze organiseren de fietstochten, midwinterwandelingen, de Staringavonden e.d. ga zo door, dit is een pluimpje waard.

Henk Berenpas
"Prinsenhoeve"
Mosselseweg

"EVEN VOORSTELLEN"

Hallo Wildenborchers en alle andere lezers van dit blad,

Zoals ik zelf weet wordt dit blad immers niet alleen gelezen door de inwoners van de Wildenborch. Zo ben ik immers zelf ook begonnen. Maar inmiddels ben ik nu ook trotse inwoner. Maar hoe is dat nu zo gekomen? Komt ie dan.....

Al weer bijna 34 jaar geleden ben ik geboren in Zutphen. Mijn wiegje stond in Wichmond klaar, waar ik woonde tot september 1999. Daarna ben ik gaan wonen in Vorden, een bovenwoning op het Joosting werd mijn nieuwe thuis.

In Vorden leerde ik ongeveer 3 jaar geleden Arnold Mennink kennen. Wie had toen kunnen denken dat we in september 2005 samen onze intrek zouden nemen in ons nieuwe huis aan de Galgengoorweg.

Veel mensen vroegen of ik moest wennen. Wennen? Nee, het wonen is hier in één woord fantastisch, ik voelde me direct thuis. Wat wil je nog meer: een pracht huis met de man van je dromen, een wijds uitzicht met grazende koeien en niet te vergeten fantastische burens (niet alleen op nr. 19!).

'k Ben niet alleen mijn hart verloren aan Arnold maar ook aan alle prachtige dames en hun kroost die hier ook wonen! Naast mijn baan als groepsleerkracht van groep 7/8 op maandag en dinsdag en groep 6/7 op woensdag mag ik graag helpen waar het kan op de boerderij. Om mijn minimale kennis verder uit te breiden heb ik vorig jaar de basis cursus rundveehouderij bij het AOC in Doetinchem gevolgd en begin ik dit najaar aan deel 2.

Zoals op de foto te zien is speelden bedoelde dames ook een belangrijke rol op 30 juni 2006.

De dag waarop mijn vriend mijn man werd en ik mevrouw Mennink. Het was een fantastische dag met een grandioos feest, dat in de verre omtrek te horen was.

.....en zo is het gekomen
dat ik nu zelf in de Wildenborcher sta.

groeten Linsey Mennink-Olthof

*Berichten uit
de Prinses Juliana school.
Wildenborchweg 30*

Gr. 6. "Er zijn weer hoofdluizen getolereerd." (geconstateerd)

Gr. 8. Leerling wil aangeven, dat een andere leerling een woord verkeerd zegt: Hij zegt: "Als je een woord verkeerd zegt, maar het lijkt er wel op, dan heb je dat woord afgebasterd." (verbasterd)

Gr. 2. De groep is bezig met de woordenschatkaartjes. Juf vraagt: "Hoe heet het vaderschaap?"
Leerling: "Ik weet het.....een ramp"

Gr. 8. "Zeg juf, wat is eigenlijk de voornaam van Koningin Beatrix?"
Juf kijkt de leerling heel verwonderd aan en zegt: "Wat dacht je van Beatrix?"
"Huh", zegt de leerling, "ik dacht dat het haar bijnaam was, vanwege haar kapsel. Ze zeggen toch altijd: wat heeft die een Beatrix-kapsel?"

Gr. 3. Meisje is naar de kapper geweest. "Kijk, ik heb een kippekontje!" Ze draait zich om, om haar 'achterkant' te laten zien. Een andere leerling kijkt dan verbaasd onder haar rokje.

Gr. 8. "Morgen ga ik mijn haar blonderen. Dan maak ik ook alleen nog maar blonde opmerkingen."

Gr. 6. Gelezen in taalschrift: "De telefoon kwam aanlopen toen opa ging."

Gr. 1. Bij het uitdelen van de boeken van 'Boekenpret'. "Dit is een leuk boek. Mijn vorige boek sprak Engels, dat kon ik niet lezen."

Gr. 2. Na de gymles: "Juf, ik ben gekookt."
Juf: "Hoezo?"
Leerling: "Nou, ik heb allemaal damp en de druppels lekken van mijn hoofd."

Gr. 7. Hoe noem je de muzikant van een orgel? Antwoord: "Orgaan."

Gr. 1. "Juf, gaan we weer slagroom lopen?" (slalom)

Gr. 1. Juf, waar is de krokenater? (notenkraker)

(Via ouder) kind 2 jaar: Mama, waar is 'aftantedini'
(afstandsbediening)

Gr. 3. Mijn papa kan zoveel maken, 't is net een makelaar.

Gr. 1. "Juf mijn trui zit binnenste boven."

Gr. 1. "Juf Jenny is geslacht!"
(geslaagd)

Gr. 8. "Ik zag een vliegtuig, hij stoog net op."

Gr. 2. Kinderen bezoeken een boerderij. Leerling : "Juf, je hebt een rode broek aan, dat is gevaarlijk, want er is ook een stier."

Gr. 3. Het dak van de kamer is gesausd. (plafond)

Gr. 8. "Ik kom even 'het stopwoord' halen. (de stopwatch)

Gr. 1-2 "Ik heb niet gehuild, toen ik de prik kreeg. Ik woon in Trotsenland."

Gr. 1-2 Twee kleuters lopen de school binnen. Zegt de ene tegen de andere: "Zal ik jou een geheimpje vertellen? " Andere kleuter met een benauwd gezicht: "Ik ben bang dat ik dat geheimpje verklap."

Reactie: "O, geeft niets, ik heb nog zat geheimpjes."

*Tot de volgende keer,
Jenny Nijssink*

Wind en Wolken

*Wie nooit in de wolken heeft gekeken
Wie nooit in het gras lag alleen
Met de wolken, de stilte, de verre hoog over zich heen
Wie nooit heeft gezien naar hun grote vaart
Nooit in hun smetteloos- wit heeft gestaard
Nooit heeft gevolgd hoe de wind hen joeg
Nooit naar hun grootse wegen vroeg
Die weet het niet
Hoe klein hij is
En hoe blauw de wijde hemel is.*

MEIA KAAS- ALBARDA

De Staringavonden

Sikkels klinken;
Sikkels blinken;
Ruisend valt het graan
Zie de bindsters garen!
Zie in lange scharen
Garf bij garven staan.

Al vanuit de verte kon je op de warme eerste "Staringavond" meegenieten van dit lied van de dichter Staring, het oogstlied.

Door de hittegolf konden we zo lang mogelijk buiten bij de kapel blijven, zelfs de geluidsinstallatie was mee naar buiten genomen.

Beide avonden trokken dit jaar minder bezoekers dan de vorige jaren, resp. 50 en 70. Terwijl de limiet bij 100 werd gelegd. Even was de commissie bang dat alle stoelen leeg zouden blijven. Gelukkig was dit niet het geval.

De in klederdracht geklede "koekdelers" Janny en Erik staan al met smart op de terugkerende wandelaars te wachten.

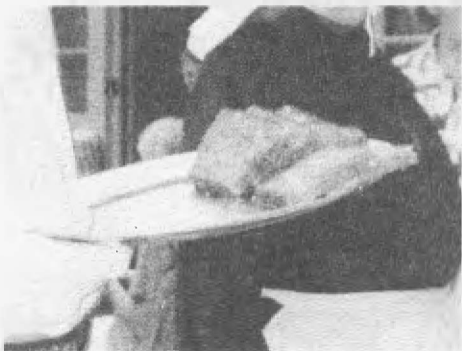
Na een korte inleiding door Frieda volgde de wandeling door de parktuin van de Wildenborch, begeleid door Bart, Alma en Bertus. Ondanks de droogte zag de tuin er toch nog fraai uit.

De Catalpa was nu allang uitgebloeid en de Honingboom (*Sophora japonica*), die anders pas medio augustus in bloei staat, konden we nu al bewonderen. Er werd enthousiast gereageerd over de rust in de tuin.

De grachten en de karpervijver stonden bijna droog. Bart had 's ochtends vroeg de nog levende vissen (snoek en zeelt) kunnen redden. Hij had ze naar ander water in Vorden overgebracht.

Als gids vertel je iets over de tuin, maar de deelnemers komen ook met boeiende informatie, soms over de beelden, ook wel over vroegere bewoners van de Wildenborch. Een van de deelnemers vertelde over de geoloog Staring (zoon van de dichter. Deze had in Nederland bekendheid, maar in het buitenland was hij een beroemdheid vanwege zijn reliëfkaart van de Nederlandse grondlagen. Deze kaart, tafelgroot, is momenteel tentoongesteld in New York en trekt daar veel bezoekers.

De dichter Staring, daarvoor komen de bezoekers van deze 2 avonden. Om over zijn leven en vooral over zijn werk te horen gaan we nu richting kapel.

Na de gebruikelijke koffie met kruidkoek werd het programma voortgezet door het duo Marianne en Hendrik.

Zij schetsten een interessant beeld van dichter Staring, als sociaal bewogen mens, als landbouwkundige en als dichter. De sociale bewogenheid uitte zich o.a. in het stichten van een school voor de kinderen van zijn pachters. Als landbouwkundige was het hem er alles aan gelegen om de Wildenborch door ontwatering tot een rendabeler gebruik te brengen (het graven van de

veengoot).. Ook plantte hij nieuwe soorten bomen, zoals de Amerikaanse eik, moerascypres en de Libanonceder,

Als dichter kreeg hij grote bekendheid. Hij schreef verhalende gedichten, puntgedichten en kerkgezangen. Het duo bracht enkele van de bekendste hiervan ten gehore. Prachtig! Om hier wat van te horen moet je gewoon een keer zo'n avond bijwonen..... Ter afwisseling vertelde Hendrik wat Lochemse verhalen en zong Marianne; een paar keer mocht iedereen meezingen.

Tot slot van de avond liet Johan Pardijs dia's zien van Vorden, al vertellend met leuke anekdotes "gingen" we met hem langs alle kastelen.

We kijken terug op twee mooie avonden; ze worden elk jaar door de kapelcommissie georganiseerd, de laatste donderdag van juli en de eerste donderdag van augustus.

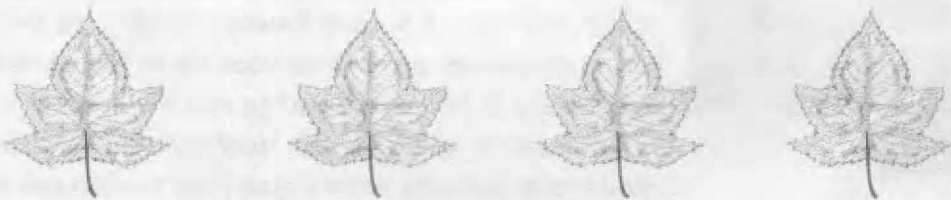
Groeten
Joke Wiltink

Voor de jeugd van de Wildenborch

(en iedereen die zich jong voelt)

'Herfst, herfst, wat heb je te koop? Duizend kilo bladeren op een hoop', zingen de kinderen in de kleuterklas. En er vallen nogal wat bladeren, in deze tijd van het jaar. Niet iedereen is er blij mee, want er moet veel worden geharkt. Toch is het een prachtig gezicht, wanneer de bladeren van kleur veranderen en vallen. En wat is er leuker dan om met je stevige laarzen door hopen bladeren te stampen? De herfst is begonnen.

Er is veel te zien en te verzamelen. Jullie hebben waarschijnlijk ook al veel eikels, kastanjes en beukenootjes of dennenappels verzameld en er misschien al wat leuks van gemaakt. Veel dieren zijn nu ook aan het verzamelen. Kijk maar eens naar het eekhoorntje, dat nu overal in het bos naar de bosvruchten zoekt om er een wintervoorraad van aan te leggen. Hij verstopt die nootjes in allerlei voorraadkamertjes; graaft een holletje aan de voet van een boom of stopt de spullen weg in een holte. Hij kan al die plekjes niet onthouden, al helpt zijn neusje hem wel de zaden terug te vinden. En wat hij

vergeet gaat niet verloren: een aantal van die weggestopte en vergeten zaden ontkiemt in het voorjaar. Zo zorgt de eekhoorn onbewust voor verspreiding van de vruchten van een boom.

Ook de paddenstoelenverzamelaars kunnen nu naar hartelust zoeken. Heksenboleet, zwavelkop, eekhoorntjesbrood, elfenbankje, inktzwam... Vreemde namen met een geheimzinnige klank, voor geheimzinnige organismen... de paddenstoelen.

Jullie kennen vast wel die grote paddenstoel, die rode met de witte stippen waar kabouter Spillebeen op zat voor hij 'hoepla' de lucht in vloog. Dat is de vliegenschimmel, een paddenstoel die met geen andere is te verwarren. Hij is gegroeid uit een piepklein korreltje, een spoor. Zo'n spoor heeft eerst een tijdje in de grond gezeten. Uit die spoor groeien dan draadjes, we noemen dat het mycelium. Je ziet ze wel eens op oude boomstronken, die draadjes. Eigenlijk zijn het schimmeldraadjes, want een paddenstoel is eigenlijk een schimmel. Die draadjes vormen samen een knopje en dat is dan het begin van een paddenstoel. Als een klein bolletje komt hij boven de grond (zo'n bolletje wordt ook wel 'duivelsei'

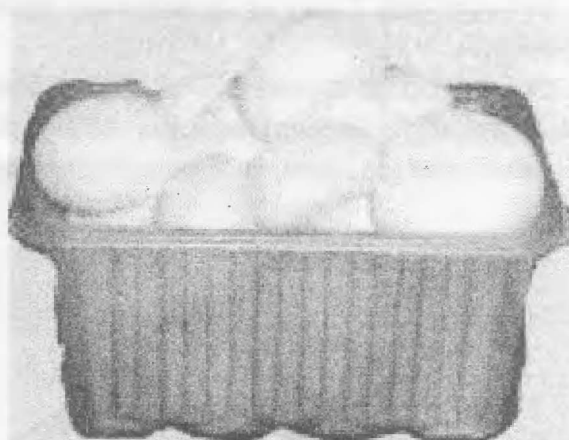
genoemd omdat er in één nacht een volledige zwam uitkomt) en groeit dan uit tot een paddenstoel. Die witte stippen op de vliegenschimmel, dat zijn restjes van het vliesje van het bolletje waaruit de paddenstoel tevoorschijn is gekomen. Eigenlijk is een paddenstoel een soort bloem, de bloem van de schimmel.

Als je de hoed van onderen bekijkt (en dat kun je het beste doen met een spiegel), zie je allerlei plaatjes, met daartussen gleufjes. De vliegenschimmel is dan ook wat we noemen een 'plaatjeszwam'. Je hebt ook paddenstoelen waarin in de onderkant van de hoed allemaal kleine gaatjes zitten, buisjes. Het eekhoorntjesbrood is daarvan een voorbeeld. Dit zijn de 'buisjeszwammen'. Uit die buisjes of vanaf die plaatjes valt een fijn poeder, de sporen. Bij een stuifzwam, zoals de bovist, kun je die sporen heel goed zien. Als zo'n stuifzwam 'rijp' is barst-ie open en dan komt er een soort bruine rook uit: sporenpoeder. Knijp er maar eens een paar keer in, als je zo'n opengebarsten stuifzwam vindt, ze zijn overal in de Wildenborch wel te vinden.

In de paddenstoelenwereld bestaan ook heksenkringen. Sommige soorten paddenstoelen groeien opeens in een cirkel en dat wordt dan een heksenkring genoemd. Zo'n kring is begonnen met één exemplaar. De paddenstoel, die in het midden, stuurde zijn schimmeldraden alle kanten op en aan het uiteinde van zo'n draad groeide dan weer een nieuwe paddenstoel. Vroeger dachten mensen dat zo'n kring was ontstaan doordat er heksen een dans hadden uitgevoerd, maar daar heeft het dus niks mee te maken. Er is dus ook niks engs aan, aan zo'n heksenkring.

Er zijn veel paddenstoelen die je kunt eten, zoals bijvoorbeeld de cantharel, de sponszwam en het eekhoorntjesbrood. Maar er zijn ook heel veel giftige soorten, zoals de vliegenschimmel

uit het begin van dit verhaaltje. Die ziet er bijzonder fraai uit, maar je kunt 'm toch beter laten staan. Dat kun je trouwens het beste met alle paddenstoelen, want die hebben een belangrijke functie in de natuur: paddenstoelen (of eigenlijk de schimmels waaruit ze ontstaan) zijn prima afvalopruimers. Daarom vind je ze veel op dood hout; dat ruimen ze op. Wil je toch graag paddenstoelen eten: koop dan maar een bakje champignons of oesterzwammen in de winkel. Daarvan weet je bovendien ook zeker dat je er niet ziek van wordt als je ze eet.

Jenny Polman

De agenda van de kapelcommissie

Het is eind oktober maar buiten lijkt het wel augustus, we vragen ons af of er nog wel een herfst komt of breekt ineens de winter aan.

Alleen de verkleurde bladeren verraden het jaargetijde. We zullen de vrieskist open moeten zetten om ons het wintergevoel te geven.

Toch wagen we het dit jaar er weer op.

Wij nodigen u uit deel te nemen aan de midwinterwandeling op zondag 10 december. Starten bij de Kapel tussen 11.30 en 13.30

Volwassenen € 5,- en kinderen € 2,50

Een ieder jaar terugkerend fenomeen is de jaarwisseling. Deze vrolijke gebeurtenis willen we aangrijpen om de nieuwjaarsreceptie te organiseren. Komt allen donderdag 4 januari om 20.00 naar de Kapel uw buurtgenoten een gelukkig nieuwjaar te wensen. Ook dit jaar willen we weer een "playbackshow" organiseren. Als u wilt deelnemen kunt u zich vóór 15 december aanmelden bij Frieda (556726). We hopen op enkele fantastische artiesten.

Dit jaar bestond de "Stichting Kapel Wildenborch" 25 jaar. Dit heugelijke feit willen we volgend jaar vieren op zondag 29 april. Op die dag organiseren we een fiets en autotocht met verrassing. Na afloop in de Kapel onder andere een borrel met of zonder. Zet het alvast in uw agenda

Groeten
de kapelcommissie

“ Eff'n kiek'n of 't wat wod ”

Donderdagavond 26 oktober is er geschiedenis geschreven.....

Aan een dame was gevraagd of zij eens wilde polsen of er interesse was voor een vrouwenwinteravondinvulling. Moeilijk hoor: denken, peinzen, informeren, moet dat nou, nee hoor dat wil ik niet, ja hoor laten we het met z'n allen proberen.....

Wij- Gea, Gerda, Henriette, Alma en Brenda - hebben ons eens even goed achter de oren moeten krabben, maar toch zijn we om tafel gaan zitten om eens goed te brainstormen.

Wat is leuk, wat willen we wel en wat niet, en waar zou de interesse naar uit gaan?

Allemaal vragen waarop we geen antwoord wisten. Wel dat het geen echte vereniging moest worden met statuten en allerlei andere officiële zaken eromheen. Bovendien zijn er in dorpen in de buurt voldoende plattelandsvrouwenclubs. Wat het belangrijkste is dat het gezellig is, en dat (bijna) alles mogelijk moet zijn.

Op de laatste donderdag van oktober is het zover. Spannend hoor, we openen voor het eerst de deuren van de Kapel voor een informatieavond. De koffie is gezet en Herman en Gerda hebben een enorme hoeveelheid heerlijke musli-appelnotentaart gebakken. Wat een feest! De spanning stijgt, komen ze wel, en hoeveel komen er, en wat zijn de wensen, en hoe is de stemming?

En of ze kwamen.....Al snel zaten er 25 dames bij ons aan de koffie en thee, en met nog eens zes officiële afmeldingen van geïnteresseerden vinden we dat een goede opkomst voor de eerste keer.

Gea heeft het voortouw genomen en heeft uitgelegd dat we samen een invulling aan de avond willen geven. En dat we op korte termijn wat ideeën uit zullen werken, maar dat we ook een positieve inbreng en voorstellen en activiteiten van anderen verwachten. Dus dames, komt allen en neem goede, leuke en te gekke ideeën mee. Misschien kan niet alles één twee drie, maar er kan veel als we het willen. En mocht er iemand een goed idee hebben voor het vinden van een sponsorwe staan overal voor open.

Pikant detail: net tijdens een voorstel over een lingerieparty met mannen, stak Bertus Wiltink zijn hoofd om de hoek, dus ook vanuit die kant blijkbaar belangstelling!

Het verzinnen van een naam voor de "club" is nog niet rond. Genoemd werd: De Juffers van de Wildenborch, de Wilde Wieven, of de Wildenborchse Vrouwen Club. We zijn er nog niet uit. Dus het verzoek aan iedereen, denk eens na over een pakkende naam en laat het ons weten.

Claudine Meulenbrugge stelde voor om van iedereen een foto te maken zodat er een "smoelenboek" ontstaat en nieuwkomers en anderen snel kunnen zien wie wie is en waar ze woont. Het kan de integratie versnellen.

Nadat het bestuur zich had voorgesteld, was het daarna de beurt van de anderen om zich voor te stellen. Want naast vele oude vertrouwde gezichten komen er toch steeds nieuwe mensen op de Wildenborch bij.

Met enthousiasme hebben zich tot nu toe 21 mensen aangemeld voor het eerste seizoen. We hopen dat door dit initiatief, er vele gezellige, en leuke avonden zullen volgen. Waarin niet alleen koffie wordt gedronken, maar waarbij we ook op een of andere manier wat van zullen opsteken en waarbij we ook de handen uit de mouwen kunnen steken!

Dames, zet de data in je agenda:
donderdag 30 november, 25
januari, 22 februari, 29 maart en

26 april. Van acht tot tien in de Kapel, DAAR GEBEURT HET.

Als er nog mensen zijn die eerst nog even de kat uit de boom willen kijken, of die dachten dat ze niet mochten komen omdat ze verhuisd zijn vanuit de Wildenborch, of die nog niet aan deze donderdag gewend zijn, of die hun agenda nog moeten omzetten, of die het vergeten zijn en alle andere belangstellenden, dan mogen we het blauwe gordijn in de Kapel wel opendoen om meer ruimte te creëren en maken we onze borst nat!!!! Dus voor iedereen die het eerste seizoen niet wil missen, die kan te allen tijde bij één van ons een lidmaatschap voor dit seizoen aanvragen.

Iedereen is van harte welkom!!!!!!!

Groeten van

Gea van Dommelen, Henriette Otten, Alma v d Schoot, Gerda Wezinkhof en Brenda Zevalkink.

Toneelvereniging T.A.O

In de vorige Wildenborcher kondigden wij nog vol trots aan dat er op 24 en 25 november uitvoering zou zijn van TAO. Helaas moeten wij u nu melden dat het niet doorgaat. Reden is een hele blijde gebeurtenis die er aan zit te komen. Kristie Holsbeeke is in verwachting. Ze wil heel graag spelen, maar ze heeft toch even wat extra rust nodig. De groep heeft daarom besloten op korte termijn geen uitvoering te geven.

Zodra er een nieuwe datum bekend is hoort u van ons.

Met vriendelijke groeten

T.A.O